

ORADEA-MARE (NAGYVARAD)

3 maiu st. v.

15 maiu st. n.

Ese în fiecare duminică.

Redacțiunea în

Közép-utca nr. 395.

Nr. 18.

ANUL XXIII.

1887.

Prețul pe un an 10 fl.
Pe $\frac{1}{2}$ de an 5 fl.; pe $\frac{1}{4}$
de an 2 fl. 70 cr.
Pentru România pe an 25 lei.

Ca frunza . . .

Ca frunza, care-a 'ngălbinit
Și 'n vânt se risipește :
Așa in dor neimplinit
Juneța-mi se sfărșește.

Dar frunzele, de-și se sting
Și crengile-s pălite,
Când primăvera a sosit,
Sunt érăș inverđite.

Ah, numai eu nu pot s'aștept
In viêtă-mi primăveră ;
Căci și juneța-mi a trecut,
In lacrimi amare !

Lucreția Suciu.

După tufa de viie.

— Novelă. —

Nea haramule, nea! mēi Dragoș, mēi! én dă
vaca ceea, să nu intre in grădină, mânâncă tot
păpușoiul.

Eră Olimpia. Ea spělă grău, ciubèrul eră plin
de apă, holubii băgau tot hojma capul intrênsul.

— Na . . . a . . . a mēi holubașule! Te-am
udat o lécă, că mult me necășești. Mēi Dragoș!
trebuie să grăbim, doră om prășui și adi ceva, sórele
se urcă, ajută tatei să pue boii mai iute la car.

Dragoș eră un băetan frumos, cu pālăriuță nouă,
cu păuni pe ea, c'o bondița cu floricele și ciubote in
picioare. El eră din sat, venise să ajute la prășuit.

Aruncă sumanul jos: Nea bou la loc, da ce te
mai invérți atăta!

— Am aședat tóte in car, sântem gata de ducă.

Olimpia i aruncă o privire: »Și eu i-s gata, să
mergem.«

Se pornesc in țarină. Cum dai din sat, se in-
tinde un șes frumos.

— Buna ziua, bade Cosmă! incotro? pe
dealul morii? — întrebau ómenii trecënd.

— Da ia mai mergem și noi la prășuit pe deal.

Dealul morii eră la capêtul șesului. Sub deal
eră o móră veche. Părăsită. Nu se vedeau numai
păreții și coperișul.

— Pe coperiș șede ucigăl-crucea călare, — di-
ceau sâtenii, — óri decă nu, apoi bocănește in móră.

Pe om i-l ie de mână nóptea și cutrieră cu dên-
sul tótă țarina.

— Noa c'am ajuns!

Ei aruncă lucrurile jos lângă ogor: »Să ne dăm
din ista capêț !a prășuit, să nu ne bată sórele din față.«

I-și făc cruce: »Dómne ajută. Tată, să ne-aduci
apă, cana-i sub căruță lângă bondița lui Dragoș: auđi
tată! . . . să ne-aduci apă.«

— Voi da dragilor mei, voi da! — đise Cosma.

Cosma, un om cărunț, bêtrân, mic de stătură
și 'ncet la mers, legă boii la car: Să le dau de mân-
care și să scapêr éscă: trebuie foc.

El face foc: »Pipa decă nu-i prăjită nu mi place.«
Se uită la dênșă: hă, hă! da . . . i-așă.« . . .

O 'nvêrte in mână: »Bieta pipă, da veche-i ea,
i știrbă, mai că nu pot duhâni din ea. Așă-i și cu
omul bêtrân: nu e bun de nimică, mai bine să móră
decăt așă.«

— Indată vê aduc apă, indată!

El apucă cana și merge la fântână.

Se iptórcè cu ea plină: »Beți băeți, că va fi sete,
e o nădușelă mare.«

Olimpia bé: Na bé și tu, mēi Dragoș!

Ea împinge cana . . . i-l udă . . .

— Lasă, lasă tu mē uđi. . . .

I-l necășește. El nu póte bé, i plăcea insē să
fie necășit. O iubiá fórtè. Fața ei eră arsă la sóre,
dară tocmai acésta făcea, că ea eră așă de frumoșă.

— Haidem să mai dăm o ropotă ș-apoi om ședé
de amiéđi.

Ei lucréză éră, le ajută și Cosma. Dragoș pră-
șuește tare, el prășuește și inaintea Olimpei: »Lasă-
me Dragoș! lasă-me, să lucru și eu, nu te obosí așă
tare!«

El o iubiá așă de tare, incăt i viniá să n'o lase
de tel să lucreze. Se uită adeseori la dênșă, i se pă-
rea că-i gătită de nuntă. Ea eră cu capul gol, cu
altiță și salbă la grumađ: buza ei négră ca mura, fața
albă, pãrlită de sóre, bătea prin urmare in colóre in-
tunecată, trandafirie. Dragoș se uită le ea, i se părea
că-și vede chipul seu in ochii ei cei frumoși. El se
topiá la privirea ei.

Ea vedea, că el se uită la dênșă, amuș, amuș,
se făcea inșe că nu vede. Cu prașla mergea ușor,
Drăgoș i ușurá lucrul.

— Haideti la mâncare, — strigă Cosma, — i-
amiéđăđi, écă și pe ceea țarină s'o pus ómenii la
mâncare.

Cosma scóse mâncările ș-asteptă să vie și Olim-
pia cu Dragoș. Ei vin.

După ospet, se culcă Cosma. Olimpia se joca, ea trage cu un fir de lén pe grumađul lui.

Dragoş ridea, nu putea să sufere... inse totuş suferia. I plăcea. Şi cum să nu-i placă!

I-l necăşia doră ceea ce iubiă el aşă de tare. pentru care ş-ar fi dat viaţa. Sorele părea a-i invidiă, trecea repede pe cer.

Se scólă: Să mergem, tata să mai dormă, e bătrân.

O apucă spre ogor, Dragoş găseşte o flóre, i-o pune în pěr: »Parcă eşti Iléna Cosinzéna!«

Prăşuesc.

— Dragoş! ia ce-am făcut! am tăiat un păpuşoiu, du-te mai incolo, i-mi pare reu după el.

Dragoş se uită, i părea bine de suduila acésta, i se părea că-i spune prin cuvintele ei, că-l iubeşte.

— Am să-ţi ieu flueraşul de séră. Acésta a fi o pedépsă pentru păpuşoiu.

Ei rid. Lucrul merge cu spor.

— Da-i rar păpuşoiul pe aici, ra... ar, să punem bostani, rădichi, ori fasole.

— Om pune tată, om pune!

— Vedeţi băeţi! e bine decă omul face tóte la dricul timpului, unii cosesc erburile după ce se uscă. Acésta nu-i bine. Erburile se cosesc în flóre. Ele nu trebuie să trecă în séménţă.

— Tată, tată! etă că-i séră, ... să ne ducem a casă. Părcă într'adins o trecut diua aşă de iute.

Méi Dragoş, tu te duci? vină mē, vină şi-i mai cântă în ia séră, astădi nu ũ-o luă flueraşul, — grăi Olimpia riđend — ũ-i'oi luă de altădată.

Dragoş veniă la dēnsa amuş, el nu putea fară ea nici o minută. Viniă, i ajută una şi alta. De câte ori nu viniă, ea eră neliniştită: »Póte l'o dus pēcatele spre móra cea pustie, a fi dat mâna cu ucigălcrucea.«

Dragoş ridea, că ea se temea aşă de tare de móra ceea: »Nu crede, că nu-i nimică, i-aşă vorbesc ómenii. N'au ce grăi ş-apoi dá, iscodesc câte şi mai multe. Spun c'o vėđut pe ucigălcrucea amuş c'un feş roş în cap, amuş duhăniđ pe mórá, amuş fugiđ pe părėu. Băeţi grăesc tótă diua de dēnsul şi i-şi fac spaimă. Eu unil nu cred în aşă ceva, i-mi fac cruce şi me duc ori unde.«

— Bun băet i drăgoş, bun da — điceau ómenii, — el ajută lui Cosma la tóte cele. Óre n'are el de grănd să iee pe Olimpia? Bine ar face, bine đeu; ea-i blăndă, bună şi harnică; nu-i de cele ce se lasă pe tănjelă, jocurile nu i-s în cap. Cine şcie! Om vedé.

Drăgoş cântă. I-i la Cosma. Un scaun eră în ogradă, el şedea pe el. O gătit de lucru acasă. S'o grăbit, ca să póta vini la Olimpia. Cântă o doină. Sore nu eră mai mult. Eră cam întuneric. Totul părea misterios. Doina se auđia în depărtare. Ómenii ascultau, erau încantaţi, mai ales insē Olimpia. Pe lângă acésta se auđia când şi când şi câte un glas de pásėruică: »Méi Dragoş! ecă mē! şi pásėrile se bucură când cânti tu, ele vreu să-ţi ajute.« El cântă mai departe, apoi se scólă, se apropie de dēnsa ca s'o vėdă mai de-aprópe: »Nópte bună tu Olimpio! mē duc, e târđiu, gănuşa-i spre amiédăđi ş-apoi tu şcii, mâne eră la lucru.« »Da, aşă-i méi Dragoş! şi eu trebuie să mē apuc de lucru: am multe de lucrat, tata mi-a ajută.«

Olimpia i-a spus tóte. Dragoş şciea că ea avea de prăşuit viţa de viie şi că avea să se apuce până în diua. El se depărtéză cântănd. Doina se auđia tot mai puţin.

Olimpia se uită în urma lui, ea ascultă doina... n'aude mai mult. Se uită la gănuşă: »Da e târđiu,

bine o đis Dragoş.« Ea intră încet în casă. Nu vre să stėrnescă pe tată-seu. Eră trudită: »Parcă-s pisatã cu chioa.« Se culcă. Adórmē gāđiđ la Dragoş.

Sorele ancă n'o fost resărit, ancă eră mult până 'n diuă; abiă se năzăriă. Olimpia prăşuia, scotea nişte buruene din pământ: ce-i réu trebuie să se usce şi să péră.

— Să-ţi ajut şi eu Olimpio! Ai mult de prăşuit. Eră Dragoş, s'o fost sculat şi el.

O venit să-i ajute.

— Ajută-mi méi Dragoş! ũ-o da la tómnă struguri de viie, strugurii... cei mai frumoşi, — i dişē, ea riđend.

Ei prăşuesc.

— Aşă dragilor mei! — grăi Cosma eşiđ din casă, — viţa de viie se prăşuesce ori înainte de ce a înflorit, ori după aceea, eră nici odată pe când i 'nflorită.

Cosma şciea multe, şciea mai ales cum trebuie să mērgă economia.

Ajută şi el la prăşuit: »I uscat pământul, trebuie de udat.«

— L'oi udă deséră, tată!

Dragoş se duce. Mai are şi acasă de lucru; de lucru nu găteşte omul cât trăeşte.

Sub séră udă Olimpia grădina. O cofă eră la părėu. Părėul nu eră departe. Curgea pe lângă grădina lui Cosma.

Dragoş eră o venit, apucă cofa, o umple şi se ascunde după nişte răchiţi. O umple mai de multe ori.

— Méi Dragoş! ... tu eşti? bată-te norocul să te bată... de unde ai resărit... vină incoa, vină, şciu că tu eşti. Te-ai ascuns, vină că te vėđ.

El vine. Se bucură de glumă. Cofa-i plină: Aşă să mērgă fiecăruia tot în plin, mai ales ũie Olimpio!

Ei glumesc. Rid, până ce trece timpul. Tot-deuna când se despărţesc, se despărţesc cu gāđul de a se întălni eră. Aşă trecea o đi după alta, se gătiă un lucru, se 'ncepea altul: omul e de chin pe lumea asta.

— Ecă sūntem dragilor mei şi 'n luna lui brumărel, — grăi Cosma. Tóte se vesteđesc, tóte ingălbinesc: aşă-i şi cu omul, după ce ajunge în tómnă vieţii, i se curm đilele, nu-i mai mult. Cine şcie ori de n'a suflă vėntul de primăveră şi peste mormėntul meu.

El oftéză mereu. O lacrimă trădéză pe Olimpia. Ea plāngea. Dragoş i supėrat. O jale l'a cuprins şi pe el. Să fi putut, ar fi dăruit bătrănelui Cosma o parte din vieţa sa. De dragul Olimpiei ar fi făcut tóte.

Cosma incepe altă vorbă, eră despre viie — în viie se petrecea tóte aceste — Hai băeţi! Să culegem strugurii cei acri şi putređi de cei dulci şi sánătoşi: ei strică. Ómenii cei rēi strică ancă pe cei buni.«

Se dau la lucru.

E tómnă, đi frumoşă! Eră într'o sėrbătore. Sub o tufă de viie se află un butuc. El nu eră înalt.

— Na méi Dragoş! struguri de viie, am đis că ũ-o da, şi tu şcii când am prăşuit. Aşă-i că me ũin de cuvėnt.

Dragoş ie strugurii. El se pune lângă dēnsa pe scaun: »I-s mari strugurii, viia-i bună ca şi inima ta.«

Se uită prin prejur ori de nu-i nime în apropiere: Mănăncă şi tu pórnă, şi tu ai prăşuit.

El luă mâna ei într'a sa, se jucă cu dēnsa: »Au fost mulţi ómeni la biserică, pe tine nu te-am vėđut.«

— N'am putut vini, tu şcii că trebuie să fac tóte a casă, oi merge duminică. De ar trăi mama, ar mai re-

mâne ea pe-acasă. Ar griji de toate; m'ai vedea mai des la biserică. Toate fetele umblă de-a valma amuș la jocuri, amuș la călăci: da... așa-s ele. Mă chem și pe mine, da nu mă duc, am alte griji, nu mi-s nebuniile în cap. Va..... i bună era ea săraca. bună de! ne-ar ține ea pe brațe când ar vedea harnicia noastră. D'apoi pe tine! pe tine n'ar ști unde să te pue de drag ce te-ar avea, când ar vedea, cum î-mi ajuți tu la toate.

Înainte lor era un bolohan sfărmat în bucăți: Vezi bolohanul acela, așa-i inima mea de durere. I sdrobotă... Plâng hojma și cum să nu plâng, când știu cât de bine î-mi mergea atunci, căci da, eram fără griji — și cât de necăsită-s amu. Tata slab, bătrân, ca mâne-i în gropă și-apoi eu ce! rămân singură pe lume fără nici o mângăiere, ca vai de mine.

Cu jale spunea ea toate, spunea doră ca unui amic: durerea nu-i așa mare. Ochi ei erau înourați, fața întunecată ca și cerul senin la apropierea nou-urilor.

— Nu te supără Olimpio! c'a fi bine. A da Dumneșu și pentru tine zile senine, că-i bun.

Întinzând ei așa multă vorbă între olaltă, Dragoș se apropia tot mai tare de dânsa, i puse mâna după capul ei. Ea-i puse încă. Fața lui Dragoș era lipită de-a ei.

— Tu Olimpie! ecă părul acela cu apa lui cea limpede. El î-mi pare a-mi șopti ceva, niște vorbe dulci: spune Olimpio tot ce ai pe inimă, spune c'o ai dragă, nu sta pe gânduri.

Olimpio se uită în pământ și tăcea. Ea tăcea pentru că nu șica ce să dică.

— Olimpio dragă! tu te uiți în pământ, primești ca să trăim de-amu înainte la un loc? Pământul să ne fie martor de acesta. Eu n'am tată. O murit. Mama pe aceea urmă. Ei da... ce-am să fac săracul de mine, i-așa și nu altmîntrelea...

Tu doră i vră să avem amândoi un tată. Bada Cosnă s'a n'voi la acesta.

— Da... a dragilor mei, da, — dice Cosma de după tufă, mă n'voec. să trăiți s'ajungeți bătrâneța mea...

Cosma-i sărută. O lacrimă-i resare din ochi.... Peste vr'o câteva săptămâni culegeau ei viia: — Tată!

— dice Dragoș, — ui dis ca viia să se culgă cât se poate de târziu, noi am făcut precum ai dis Dumniata.

Așa este dragilor mei, așa trebuie să fie.....

I. V. Pașcan.

Tristeța după mēsa mea . . .

Tristeța după mēsa mea
S'a pus de-acuma pe vecie, —
Viēța-mi pare mult pustie,
Decând s'a dus iubita-i stea.

Simțirile se grămădesc
Pe inima-mi de dor sdrobotită
Și mintea mea e rătăcită,
Ca frunța tōmnei me sfērșesc.

E nopte . . . Vēntul suflă lin
Și stelele se scald în lacuri,
Cum gândurile-mi duse veacuri,
Și inima într'un suspin.

E nopte . . . Lumă dōrme în pace,
Sub norii lin mișcați de vēnt,
Când eu plâng jalnic pe-un mormēnt
În care mama-mi dragă zace.

Când al simțirii drag isvor
Mereu . . . mereu se starmă 'n mine,
Melancolia dulce vine,
Se 'nchid pleoapele-mi ușor.

Traian H. Pop.

Din tainele iubirii.

— Comedie cu cāntece în 3 acte. —

(Urmare.)

Scena III.

Maghița, (singură.)

A mai vēdut cineva o asemenea îndrēznelă? Să revie pe ferestă? . . . Atunci am să inhid ușa de două ori! Dar mi se pare, că m'a și sărutat? . . . Oh, sūnt furiōsă! . . . Dar lāsând șaga la o parte, nu trebuie cineva să se infurie prē tare când un tiner frumūșel și de trebă, după cum se vede, merge cam repede cu dragostea! — Și-apoi i-am spus-o — și-i chiar adevērat, că eu nu iubesc pe nimene; — nu, nu iubesc . . . adecă, ore sūnt întocmai sigură că nu iubesc pe nimene? Mi-i frică, din contră, mi-i tare frică să nu iubesc, vre-un necunoscut pōte . . . O ce îngrozitor lucru. . . Balul acela dela cucōna Elenca unde am fost cu mătușa-mea . . . și tinerelul acela pe care l'am vēdut, și am jucat mazurca . . . cât de bine i ședea. . . Ce straiie frumōse avea! . . . O! Cât de mult îmi place mazurca! am invēțat-o mai bine de când am jucat cu dēnsul. . . (Sărind câțiva pași de mazurcă.) Din nenorocire inse, de atunci nu l'am mai revēdut! . . .

Astă mazurcă mult îmi plăcea,
Când el la pieptu-i mă tot stringea!
Dar astăzi vai! eu mă 'ngrozesc,
Când l-a lui lipsă mă gândesc.
Și astfel las gându-i să sbōre
Prin locuri intristătore!
Nu știu, mazurca de-o adoram,
Numai la sinu-i când eu jucam!

Ș-apoi, la miezul nopții, am părăsit balul! și de atunci pe frumosul meu necunoscut nu l'am mai vēdut; și nu-l voi mai revedea pōte! și el, el de sigur că nici nu m'a luat în samă. Il voi uită, decă nu cumva l'am și . . . și ceea ce i-am spus vecinului, conțepistului, care mai la urmă nu-i tocma de lăpēdat . . . pēcat că are ochi negri! Necunoscutul meu avea albaștri! Așa dar ceea ce i-am spus vecinului, se va implini. (Intorcēndu-se spre feresta din fața scenei). Nu, dle, eu nu iubesc pe nimene! (O pētră asvirlită cu hārtie e aruncată din afară, și pică prin ferestă în cameră. Maghița se sparie). Ah! dela dēnsul va fi fără indoielă! Nerușinatul! . . . Și-apoi bine, nu-mi spusese că are să intre prin ferestă? (Le pētra de jos desvēleşe hārtia, aruncă apoi pētra și ceteșce): «Frunșica mea bibicută. te iubesc prē mult, după cum șcii.» (Oprindu-se cu ciudă.) Obraznicul! (Privind în josul scrisōrei). Dar nu-i dela dēnsul! . . . «Spatarul Siminoc.» Unul din moșnegăriele mele! Și la vrēsta lui mai îndrăzneșce. . . (Se aude bātēnd cineva în ușa dela drepta). Ai! ce este? cine-i?

O Vōce grōsă. Mititicuțo! eu sūnt!

Maghița. Cine dta?

Vōcea. Eu, cuconul Gafton Jumulea, credinciosul teu drăguț, care vine să-ți depue la piciōre starea lui întregă! . . . Deschide dar?

Maghița. Jumulea, moșierul?

Jumulea. Dar deschide, deschide astăzi, mititicuțo!

Maghița. Nu se pōte, că dorm!

Jumulea. Dar trezește-te!

Maghița. Nu pociu, căci . . .

Jumulea. (din afară).

Deschide-mi ușa, și cu plăcere
Eu ți-o da ție ori ce mi-i cere!
Tot caiafeturi și bogăție,
Ori-ce ți-a trece prin minte ție!

Maghița.

Nu deschid ușa, căci n'am plăcere.
De mi-ai da mie chiar orice-aș cere.
Și caiafeturi, și bogăție,
Nu! nu! nu! ușa. nu-ți deschid ție!

Jumulea.

Eu sînt comóra cea neseacă,
Și c'o privire te 'mbogățesc!

Maghița.

Nu, la comóre, ochii-mi nu cată
Și eu averea-ți nu o primesc!

(Cu multă veselie reluând.)

Nu-ți deschid ușa, căci n'am plăcere. Etc.

Jumulea. (vorbind.) Va să ție nu voești să me
primești?

Maghița. Nici gîndesc!

Jumulea. Na! ține! cel puțin hărtiuța asta!

Maghița. Ce hărtiuță?

Jumulea. Am scris ceva cu plumbul pe ea și
ț-o vir prin ușa, țigroico. (Se vede un bilet virit prin
ușa).

Maghița. Pe de asupra ușei! ghiujul naibe!

Jumulea. Remas bun și la revedere. puiculită.
(Se aude un vuet mare în afară.)

Maghița. Puiculită! Na-ț-o bună că s'a dus de-a
tăvălucul pe sēră! Dar nu face nimic. Să cetesc hăr-
tia. (Se aud niște bătăi în geamul din stînga.) O Dóm-
ne! mătușa mea me chiamă din dughiană! Va fi vędut
că n'am stins încă luminarea! (Se aude bătënd mai
tare.) Eță-me matusică, eță-me-s; ce mai vrei? (Des-
chide geamul de lângă horn . . . se vede o mână de
femeie ce-i dă a scrisóre.)

Vocea Matusiei. Cetește, duduco, și gândește-te
bine ca să urmezi sfaturile mele.

Maghița. Sfăturile dtale?

Matusa. Cetește. (Mâna dispere.)

Maghița. (Ie scrisórea și închide oblanul.) Vai
de mine, tremur ca varga. Al treilea! (Se apropie
de lumină spre a ceti, dar de un moment se vede
Andrei apărënd la feréstă, apoi sare în scenă. Maghița
dă un țipet grozav și fuge de dinaintea lui.) Ah! un
tălhar!

Scena IV.

Andrei. *Maghița.*

Andrei. Nu țipă! eu sînt!

Maghița. Er dta, dle!

Andrei. Er eu, tot, tot eu!

Maghița. Ce îndrăznělă!

Andrei. (Cântând frenetic.)

Iubesc!

Iubesc!

Și pentru tine aș da sufletul meu.

Iubesc!

Iubesc!

Și după tine ție, ard în foc eu!

Maghița. Dar n'ai să taci odată? Me năucești.
Du-te acasă la dta!

Andrei. Ba nu, . . . Adică . . . judecând drept, ai
dreptate! Me duc . . . dar me opresc încă numai o
clipelă, o clipușórá, pentru a-ți spune totă reutatea
dtale!

Maghița. Reutatea?

Andrei. Pe când lipsiam eu, o pietricică a sbu-
rat aici înuntru pe feréstă.

Maghița. Ai vędut-o dta?

Andrei. Me mai intrébă dec' am vędut-o!? . . . dar
biletul cu care eră invělită. . .

Maghița. Un bilet! Dar eu am primit trei! . . .

Andrei. Trei.

Maghița. (Vesel.) Eță-le; ieri doue, alaltăeri
cinci. . . Câte odată primesc până la douespredece!

Andrei. Trei!

Maghița. Tocmai! unul dela spătarul Siminoc,
altul dela cuconul Jumulea, și al treilea dela mătușica!

Andrei. Mătușica?

Maghița. N'ai voi să le cetim împreună? . . .

Andrei. Cu . . . cu plăcere: Să cetim! (Maghița
se pune pe scaun în mijlocul scenei, Andrei ie lumi-
narea de pe mēsă, și vine să lumineze pe Maghița.)

Maghița. Să începem după vechime. Răvașul dlui
spătar Siminoc. (Andrei ține luminarea cam sus. Ma-
ghița care nu vede și dice.) Dar seți, dle!

Andrei. Pe ce? n'ai decăt un scaun!

Maghița. Ce-i dreptul . . .

Andrei. Așteptă! ai să ai doue. (Pune scaunul
de a lungul.) Da, așa ai doue scaune. (Maghița se
pune pe picioare, Andrei pe spetii.)

Maghița. Așa, e fôrte plăcut! (Cetind.) »(ingulea
«babacăi, șcii tu puiculită cât te iubesc! Ard de
«flacăra inimei tale, și dec'ai vré să-mi fii dulce căp-
«rióră, eu voi fi țăpușorul teu! Vinó, fugi cu mine și
«la moșia mea Chitugenii ne vom pune chiroștiile
«pe cap. La unspredece césuri punct trecute, voi
«intră în odaia ta prin bageagă.

Andrei. Prin bageagă?

Maghița. «Am inchiriat casa dealătura a cărei
«pod răspunde în odăita ta . . .

Andrei. (Aparte.) Ce păcat că n'am știut eu istoria
asta!

Maghița. Va să ție la unspredece . . . și acu is-
dece. (Se ridică repede, Andrei se rostogolește.)

Andrei. Asă degrabă. . . cât de repede trece tim-
pul. (Aparte.) Fără a inaintă la nimic! . . .

Maghița. A! dar ean să cetim al doilea răvaș. . .
al cuconului Jumulea.

Andrei. Dă-l la mine să-l cetesc eu!

Maghița. Poftim! Cetește-l în timp ce voi ceti
eu răvașul mătușicăi. (Ea șede, Andrei se pune la pi-
cióarele sale; Maghița ține luminarea cu o mână și
scrisórea cu cealaltă.)

Andrei. »Comóra vieții mele, me voi preface
«intr'o plóie de aur, ca să străbat în nestrăbătutu
«teu locaș! — Am spus unui lăcătuș să-mi facă o
«sută de feluri de chei de ușă, așa că la nópte voi
«deschide cu multă ușurință ușița adăiții tale, la
«unspredece césuri trecute!

Maghița. Er la unspredece!? . . .

Andrei. Ca și celalalt! parcă s'au sfătuit.

Maghița (care a cetit scrisórea). Si mătușica de-
asemenea! (Se ridică).

Andrei (deasemene). Ha! ha! frumos de tot!

Maghița. «Scunpa mea nepoțică! ești séu ai să
«fii mai fericită decăt puteam să cred vr'odată! Ai
«să te faci cucónă; o rudă bogată ți-a lăsat o moște-
«nire, cu condiție să te măriti cu un tinăr, care la
«nópte are să vie în odaie la tine, punct fix la unspre-
«dece césuri trecute.»

Andrei. Și pe unde-are să intre?

Maghița. Pe ferestuică póte! «Ți spun cel din

SCRÎNCIOBUL.

•urmă cuvânt. Trebuie să te măriți cu tinărul acela ;
•ori de nu te trimet la călugărie, că fetete cari nu se
•mărită in grabă, nu-s bune de altă trebă !

Andrei. La mănăstire !

Maghița. A ! dar asta-i urit.

Andrei. Ba nici decum ?

Maghița. Și cine me poate scăpa din incurcătura asta ?

Andrei. Eu ! și foarte ușor : n'ai decât să fugi cu mine ! (Arătând căsornicul.) Sânt, unspredece fără un sfert !

Maghița. Vai !

Andrei. Așa dar trebuie să plecăm !

Maghița. Cum ? împreună ! și unde !

Andrei. La țără la aer curat ! (Cu dragoste). Urești așa de mult Iașul, nu-i așa ?

Maghița. Vești că . . .

Andrei. Dta-l urești, și eu pe-așiș-deoră ! Iți place singurătatea, liniștea, plăcerile câmpenești, aerul curat !

Maghița. Vești că . . .

Andrei. Da, iți plac toate acestea, — și mie de asemenea ! Ce fericire ! noi amândoi să avem aceleași plăceri ! aceleași gusturi ! Ei bine, domnișoră Maghiță ! Voi merge să cer pentru mine și pentru dta, un adăpost la prietenul meu Verescu !

Maghița. Verescu !

Andrei. Un frate de cruce ! un băet care, de bun ce-i, împărteșce totul cu prietenii sei : ne va primi dar pe mine ca pe un frate, și pe dta ca pe o soră !

Maghița. Dar ian mai stai dle ! crești dta că eu me invoesc la toate câte-mi spui ? !

Andrei. Dar nu vești că-s unspredece căsuri fără cincii . . .

Maghița. O Dómne !

Andrei. Vrei să fii atunci drăguța lui spătarul Siminoc, — ori a cuconului Jumulea ?

Maghița. Să me ferescă sfântul !

Andrei. Ori-că vrei să te călugărești ?

Maghița. (Cu gróză). Să plecăm dle, — să plecăm la țără !

Andrei. In sfărșit ! (Merg amândoi spre ușă, musică in orchestră).

Maghița. Ah Dne ! da de ne-ar vedé cineva eșind împreună.

Andrei. Atunci . . . hai pe ferésstă care dá 'n grădină.

Maghița. Auđi vorbă !

Andrei. Atunci . . . voi eși eu singur pe feréstă, dta pe ușă, si ne vom intálni in stradă ! — Așá dar . . . plec ! (Se sue pe feréstă).

Maghița. Plec și eu . . . dar . . . numele dtale ?

Andrei. Me numesc Andrei Dănescu, gata a fi robul teu Maghiço, pentru viéta intrégă ! (Césul sună).

Amândoi. Unspredece căsuri !

Maghița. Aud ușa deschidându-se !

Andrei. Jumulea-i !!! . . .

Maghița. (Stinge lumina, ie un mantel, și se aședă după ușă). Il voi lăsá să trecá inainte ; și voi plecá indata !

Andrei. Tocmai așá ! minunat !

Maghița. Bageaga se deschide !

Andrei. E spetitul de spătar !

Maghița. Și ferestruia deasemenea !

Andrei. Asta-i clonțata de mătușă.

Amândoi. Pst ! tăcere ! in stradă jos . . .

(Intru, cuconul Jumulea pe ușă, spătarul pe bageagă, mătușă pe ferestruie. Toți se aproprie prin intunerice. Orchestra cântă :

«Iubesc ! Iubesc !» Cortina cade).

Finele actului 1-ii.

(Va urmá.)

N. A. Bogdan.

Mișcarea corpului.

Nunumai îmbrăcămîntea, dar și mișcarea corpului nostru încă este supusă regulilor buneii cuviințe, și acesta cu atât vortos, că societatea este dedată a decide asupra interiorului nostru și după mișcarea corpului nostru.

Mișcarea regulată și cuviinciosă a corpului ni-o putem însuși, prin imitațiune, indatinare și prin creșcere bună. Inse deși creșcerea trebuie să tindă intr'acolo că omul să-și însușescă și o mișcare cuviinciosă a corpului, totuș ea singură nu-i in stare, fără de ajutorul și al societăților alese a ni-o da. Prin urmare la însușirea acesteia contribuiesc foarte mult societățile alese. Lucru firesc, că aceia și-o pot însuși cu mult mai ușor, pe cari și creșcerea bună i-a pregătit la acesta. Mișcarea cuviinciosă a corpului este foarte plăcută și prin ea facem impresie plăcută asupra tuturor. Ni-o putem însuși intr'un mod foarte simplu, nu trebuie decât să asemănăm mișcările corpului nostru cu ale altora. Asemănarea acesta nu peste mult ne va lămuri despre erori, ne va arătă ce avem de cores și de schimbat, și prin practicarea acestora in cel mai scurt timp mișcarea cuviinciosă a corpului ni se va preface in a două natură. Cu cât vom cercetá mai adeseori societăți alese, cu cât ne vom întorce mai adese printre omenii culți, cu atât mai de grabă vom atinge rezultatul dorit.

A determiná mai de aprópe, că in ce constá mișcarea cuviinciosă a corpului, este un lucru greu. Aici me vou încercá a vorbi mai pe larg despre acele mișcări corporale, cari sânt in contra buneii-cuviințe și la fiecare me voi nisui a da îndrumări cum să ne purtăm amésurat regulelor buneii-cuviințe.

Bárbatul de cultură in societate se va feri a da corpului seu o pozițiune pré dréptă (pré ințepenită), ci se va nisui ca ținuta corpului seu să fie dréptă, fără inse ca să pară forțată. Acesta pozițiune este cea mai recomandabilă pentru un bárbat cult. Este foarte necuviinciosă și ținuta plecată a corpului. Insuș Dđeu a dat corpului nostru o stătură dréptă și ne-a creat cu capul ridicat. Și in acest punct aflăm, că ținuta plecată a corpului este nenaturală și in contra buneii-cuviințe. Despre un bárbat cu ținută plecată presupune lumea, că este fals și lingușitor, de órece numai falșii și lingușitorii caută refugiu la lucruri nenaturale. In urmare decă nu voim ca lumea să presupună despre noi, că sântem falși și lingușitori, trelue să ne silim a ne însuși acea ținută a corpului care o pretinde bună-cuviința și sănitatea corpului nostru, cea mai necuviinciosă pozițiune a capului este cea plecată. Ori stăm ori ședem, ori mergem, încat numai se póte, bunăcuviința pretinde dela noi ca să ne ținem capul totdeuna drept in sus, dar trebuie să fim cu bágare de sémă ca ținerea acesta a capului drept in sus să nu fie forțată, ci naturală ; capul, se póte mișcă putin in ori ce parte, dar aceste mișcări să nu fie pré repedi, capul cându-l plecăm, trebuie să grigim ca să nu-l plecăm nici mai mult nici mai puțin decât cum trebuie. Bárbatul de cultură se va feri a-si incliná capul la totă vorba in drépta ori in stânga. Acei ómeni cari se indatinéză a umblá cu capul plecat inainte, foarte cu greu se pot desvété de acesta datină urită. Despre unii ca acestia presupune lumea, că sânt ómeni rei — neamicabili — ori vinovați, cărora li-e rușine ca să li se uite cineva in față. Poetii și filosofii de regulă au acesta ținută plecată, dar acestora le iértă societatea. Ómenii cari umblá cu capul așá plecat inainte, fac impresie tocmai așá de neplăcută asupra privitorilor, cași ómenii aceia cari-și lașă capul indérépt. Despre

acestia din urmă, presupune lumea, că-s pré încreduți, egoiști.

Mișcările mânilor încă sânt de mare însemnătate. Bărbatul și femeia de cultură se vor feri a-și pune mâinile sub suoră, pe șolduri, a le purta înainte, înderept, a le împleti pe celsă, a le băga în buzunare, sub vestimente, a răzima capul cu ele, a împinge pe alții, a prinde pe alții de vestimente, a le încruciașă înainte, înderept ori a face alte mișcări prin cari s'ar face de ris în societate. Unii ômeni voind să-și miște mâinile mai grațios, de cele mai multe ori vin în perplexitate și atunci le aduc în pozițiunile cele mai neplăcute. Mulți ômeni nu știu ce să facă cu mâinile, mai ales când vorbesc cu persoane mai înalte, ci le lasă de atârână în jos, cași când ar avé ceva greutăți în ele. Se cuvine că decă stăm și vorbim cu o persoană mai înaltă, mâna stângă să o lăsăm să atârne în jos, ér cea dreaptă să o aședăm pe pept. Când ședem, se cuvine ca mâinile să le aședăm înainte pe genunchi.

Este contra buneicuvințe când vorbim cu cineva a gesticulă tot mereu și a ne apropiă pré tare de persoană cu care vorbim, cu deosebire față de femei acésta este necuviincios. Fôrte necuviincios este a ne băga mâinile în buzunarele pantalonilor; mai ales în societate de dame. În societate este necuviincios a ne scobi cu degetele în nas, în urechi, în dinți, a ne jucă cu degetele, cu musteța, cu buzele, cu barba, a ne netezi pèrul, gura, vestimentele, a ne frecă cu mâinile pe față, a ochi, a căscă, a sughiță și a strănută. Decă nu putem oprî căscarea, trebuie să ne întorcem la o parte, și ținându-ne palma la gură să căscăm. Decă ne vine a strănută ori a sughiță — când sântem în societate — e bine — încât putem — să ne reținem resuflarea, decă acésta nu ar folosi, atunci să înghițim 1—2 lingure de vin cald. Nu se cuvine a ne frecă mâinile când sântem în societatea celor mai intimi amici ai noștri. Asemenea e necuviincios a ne jucă cu obiectele ce ne vin în mâni, a bate doba pe mésză ori pe feréstă, a ne rôde unghiile în dinți, a le curăți în societate, a pușcă din degete, când vorbim despre minte a ne pune mâna pe frunte, a da cu pumnul pe mésză etc. Cu privire la mișcarea cuviinciosă a mânilor este a se ține în evidință următoarea regulă generală: »întru tôte mișcările mânilor trebuie să urmăz naturalitatea.»

De mare însemnătate este și mișcarea picioarelor. Când stăm, nu se cuvine să ținem picioarele pré întinse, căci prin acésta căpêtăm un aspect milităresc, dar nici pré comode, căci nici comoditatea pré mare nu convine într'o societate. E fôrte ridicul a împleti picioarele unul peste altul, a le ține pré departe ori pré aprôpe unul de altul, căci prin acésta ușor ne putem perde ecuilibrul.

Când stăm, se cuvine ca greutatea corpului nostru să fie aședată mai mult numai pe un picior, ér celalalt picior să-l punem puțin înainte; după ce ne urim, ne lăsăm pe celalalt picior. Ar fi o greșelă în contra bunei cuvințe, decă ne-am scutură picioarele din când în când în societate.

Când ședem, nu se cuvine a ne ține picioarele întinse, încruciașate peste olaltă, băgate sub scaun, împletite pe lângă picioarele scaunului, a le clăti mai adeseori, a le propti de alt scaun ori de mésză, ci trebuie a le ține frumos (neintinse) înaintea noastră unul lângă altul, fără inse ca să fie lipite de olaltă. Ar fi în contra bon-ton-ului decă ne-am întinde în societate, după cum fac leneșii și somnuroșii, ori ne-am apesă pré tare pe spatele scaunului. Cu deosebire damele tinere să nisuescă a ședé cuviincios, fără însă ca să se razime de spatele scaunului. Comoditatea de a se răzima de spatele scaunului ori a canapei se pôte concede numai femeilor înaintate în etate, —

când adeca corpul are trebuință de razim. Damele tinere nu li se cuvine ca să se legene cu scaunul. Este nesuferibilă datina urită, că damele-și încruciașă picioarele peste olaltă când șed.

Bunacuvință pretinde ca damele tinere să ședă drept și cuviincios. Nici femeile măritate nu se cuvine să primescă pe bărbați ședând pré comod, căci comoditatea pré mare arêtă necultura.

Bărbații încă trebuie să fie cu băgare de sémă la aceea cum șed; un bărbat care se călăreșce ședând pe scaun, va obține — și cu tot dreptul — epitetul: »necult.»

Posiția și mișcarea picioarelor încă trebuie să corespondă totdeauna regulelor bunei cuvințe și acéstea regule interdic cu severitate apropiarea picioarelor peste măsură de olaltă. Deci un bărbat bine crescut, ședând pe scaun, nu-ș va ține picioarele unul peste altul, nici le va legănă séu arunca încóce și în colo, ci — precum am dis mai sus — ca model pentru tôte mișcările plăcute ale corpului, se va servi numai de singura și nobila natură.

Mișcarea plăcută a corpului ni-o putem însuși — afară de cercetarea societăților alese și prin cercetarea désă a teatrului, unde fiind cu atențiune la mișcările artiștilor ne putem însuși ușor mișcările delicate ale corpului, pe cari când ni se dá ocașiune în societăți alese le putem acomodă.

Florian Danciu.

Doine, hore și chiuituri populare.

(Din giurul Năseudului.)

XVII.

Une trece văile ?

Bădița cu oile

Și se 'ntornă pe sub cruce

Și-mi aduce gură dulce.

XVIII.

Pe unde uritul mere,

Pământul și ierba pier;

Pe unde trece dorul,

Creșce érba și locul.

XIX.

Tu te duci bădiță duci,

Facă-ți-se calea cruci;

Tu te duci bade sărace,

Eu cu dorul teu ce-oi face ?

— Da-i face destul de bine,

Că mai sânt voinici ca mine !

— Fiă voinici pe câti nuci,

Decă tu bade te duci;

Fiă voinici pe câti fagi,

Decă mie nu mi-s dragi;

Fiă voinici ca frunța,

Decă nu ești Domniata.

XX.

Măi némțule, nu țî-i jele,

Când veți sânge pe curele ?

Măi némțule nu țî-i greu,

Când veți sânge pe ciacău

Și isvor din capul meu ?

XXI.

Cătânia încă-i bună,

La fecior fără de mumă;

Cătânia încă-i dată,

La fecior fără de tată !

Din lumea femeilor.

(Dómnle engleze in alegeri. Universitățile de femei in Rusia. Doctoresele in India. Femeile in China. Profesioniile femeiești in Anglia. Secsul frumos in Tonkin. Femeile din popor in Rusia. Unde se găseșc cele mai multe femei.)

Lordul Rauldolph Churchill, unul din căpeteniile partidei conservatoare, făcuse să intre in luptă, ca ajutóre de temut, ducesa de Marlborough și lady Rauldolph Churchill.

Nu pentru prima óră s'a vėđut in Englitera dómne din lumea mare amestecându-se in alegeri, și sărutarea dată de ducesa de Devonshire, pentru iubirea lui Fox, a remas in istorie. Nu se dice, că lady Rauldolph Churchill, nici ducesa de Marlborough s'au lăsat să fie sărutate de vr'un alegător din Birmingham, dar dela inceputul campaniei, nici un alegător electoral nu și-a făcut trébă nici chiar pe jumătate. In cincispre-dece zile, au grupat in giurul lor cinci sute de dómne asociate. Tóte se duc din casă in casă pentru a predică alegătorilor.

S'a căutat mai cu sémă a se căștigă soțiile lor. Ceea ce face lauda locuitorilor cetății, este că aceste dómne n'au fost reu primite decât numai singurá dată. Ele discută cu fie-care alegător cestiunea privitoare la liberul schimb, cestiunea funciară etc. Fiecare dómna notéză impresiunile sale asupra succesului probabil al elocinței sale, și când crede intr'o isbândă óre-care, semnaléză pe alegătorul indoios sfortării supreme ce are să facă lady Rauldolph Churchill.

Liga acestor dómne, pe care o fómie o numeșce Liga Ghiocilor, și care după cum am vėđut, n'a putut isbuti in contra fortăreței radicalilor, numără deja aderenți până in India și n' Noua-Galiă de Sud. Acestă neisbândă nu póte descuragiá insė pe lady Randolph. Asociatiunea datéză de trei ani, și numai din luna lui Iuliu trecut s'au deschis opt sute de secțiuni noue.

Pe când generala Ligei Ghiocilor eră bătută ca și soțul ei, la Birmingham o altă femeie miss Helen Taylor, se incercă in zadar să fie primită ca candidată, la Comberwell, de către magistratul care presidá alegerile. Ea se retrăgea lăsând in mâinile acestuia o protestare energică.

Diarul »Vocea« din Moseva, vorbind de inaugurarea, la Petersburg, a noului local al cursurilor superióre pentru femei, face istoricul acestei institutiuni care, in desvoltarea sa actuală, merită d'a fi considerată ca prima universitate a femeilor.

Ideia unei școle de studii superióre pentru femei datéză, in Rusia, din 1867. Dna Conradi, presintă atunci congresului naturalistilor întruniți la St.-Petersburg un memoriu in care căută a arată nu numai utilitatea, ci și putința d'a creá o universitate pentru femei. Congresul nu putú să discute memoriul dnei Conradi, cestiunile de pedagogie nefind tratate in programul seu.

Cu tóte acestea, in anul următor, 400 femei ruse presintară profeserilor universității din St.-Petersburg o cerere in scris, invitându-i a organiza pentru ele cursuri speciale, cari să imbrățișeze tóte științele cari fac parte din programul universitar. Profesorii consimțiră indată, dar ministrul instrucțiunii publice nu cređu cu putință d'a autorisá aceste cursuri decât supt forma de lecturi publice séu de con-

ferințe, astfel după cum erau admise d'o lege specială.

Petiționarele fure indestul de mulțumite de rezultatul dobândit, și proiectul fu in curénd realizat. Cursurile, supt formă de conferințe, ținură dela 1870 până la 1875, după care, in urma soliciitudinii comitelui Tolstoi, atunci ministru al instrucțiunii publice, fură transformate in cursuri organizate regulat, supt denumirea de »Cursuri Bestujew« după numele unuia din organizatorii lor, profesorul Bestujew Rumine, istoricul indestul de bine cunoscut.

Preocuparea fu d'a găsi fonduri necesare pentru intretinerea cursurilor unei societăți de bine-facere, avėnd un comitet special care funcționéză și ađi.

In anul dintėiu cursurile fură visitate de 581 auditóre, cifră care crescú din ce in ce mai mult.

In curs de șapte ani, -au fost 2,500 studente.

Contesa Dufferin, soția vice regelui din Indiele engleze, a creat in Anglia o casă destinată a favorisá studiile femeilor cari doresc a se devotá profesiunii medicale, in vedere mai cu sémă de a o esercită in India.

Studiile medicale sűnt fórtē neglițate in Indiele engleze, unde bólele sűnt considerate ca pedepse date de cer și unde prin urmare sciința umană nu tebuie să se amestece. Mai cu sémă femeile sűnt in particular neglițate, căci obiceiurile locale cer ca ele să fie cât se póte de mult sustrate dela vederea străinilor. Singurul mijloc de a se veni acolo intr'un mod energetic in ajutorul Indienelor bolnave și a se doborá o superstiție care adesea pune zilele lor in pericol, ar fi, se crede, de a se formá in India un personal de femei medici subvenționate de guvern și capabile de a da ingrijiri medicale femeilor bolnave.

Acestea sűnt considerațiunile cari au determinat pe lady Dufferin să formeze in Anglia doctoresse și să le trimită apoi in India unde va formá un număr óre care de spitale pentru femei.

Ideia contesei a fost primită cu multă bună-voință la Londra, unde opera sa este mai cu sémă sprijinită de lordul primar, de ducesa Marlborough, de lordul Napier de Magdala, lady Stanley și un mare număr de alte celebrități. Mai intėiu de tóte este vorba de a se stringe fondurile necesare pentru ca proiectul să fie pus in executare. Lordul Rauldolph Churchill figureză printre cei dintėiu subscriitori cu suma de 250,000 lei.

Poliția din Peking a propus guvernului mėsuri severe contra damelor chineze. Odinióră nu se arată in China nici o femeie onorabilă pe strade séu in localuri publice. Acum insė umblă femei tinere pe stradă și prin salele actorilor și a recitatorilor de povești, ba chiar prin birturi se vėđ ades femei bėnd și veselindu-se. Așá se plánge censorul Wėu-Hai, care, cum se vede, nu e un adept al emancipației sexului frumos, intru cât e acésta aplicabilă pentru China.

Pentru a combate reul, el face următoarele propuneri guvernului seu : Guvernul capitalei, gendarmii și poliția trebuie să urmărăscă damele și indată ce se vor aflá ele in numitele locuri, atunci . . . atunci servitorii cari le intovarășesc să fie aspru pedepsiți. Decă sűnt fără vre-o insoțire, atunci li se va face interogator și se va pedepsi capul familiei sub a cărui putere ele stau, Pentru damele de sémă, adică in China soții și fiice de impiegați ai Statului, se va da o admonițiune aspră soților séu părinților, ér de vor fi soții de militari, atunci se vor biciul bărbații lor.

Fericiți bărbați! Se vede, că Wêu-Hai cu totă severitatea sa e destul de galant, căci culpabilele scapă totdeauna cu pelea teală și numai servitorii lor, părinții și soții, sunt aspru pedepsiți, ba une-ori chiar și bătuți.

Recensământul anului 1886 arată că în Anglia în acel an 3,304,000 femei exercitau câte o profesiune sau meserie, cari le procurau mijlocele de existență. În această categorie nu sunt cuprinse 3,883,000 femei ocupate cu menajul casei și 92,000 femei, fiice sau nepoțe de arendași figurând în clasele rurale.

Administrațiile publice ale Statului (serviciul civil) numărau în personalul lor superior și inferior, 3216 femei; autoritățile municipale și locale aveau 3017 femei impiegate; 1660 erau consacrate exercițiului cultului, ca misionare, predicatori, etc.; 3975 erau surori de caritate sau călugărițe; 2646 moșe; 35175 în serviciile medicale, ca ajutoare pe lângă bolnavi.

În învățământ, găsim 94,221 directoare de școli și 28,605 profesore, conferențiare, adică în total 122,846 femei devotate instrucțiunii. Această cifră nu cuprinde profesorele de muzică cari, cu musicantele de profesiune, sunt în număr de 11,376. Să notăm încă că spitalele și institutele analoge ocupă 11,528 femei și că serviciurile telegrafice și telefonice numără 2228 femei.

O franceză din Tonkin adresază din Hanoi ziarului »Le Temps« din Paris o corespondință în care se află cele mai frumoase amănunte asupra Tonkinzelor.

Juna Tokineză este de sigur superioară femeii Anamită din Cochinchina. Picioarele, cari n'au fost nici odată diformate d'o încălțăminte strimțată, aceste picioare foarte frumoase, cu degetele puțin depărtate unele de altele, susțin un corp drept, bine lăcut, a cărui înfățișare reamintește înfățișarea unei fete din Biblie care se duce la fântână purtând pe umăr »vasul din care o să bea vitele setoșe.« Costumul face asemenea să apară această viziune: »Kehao« sau tunica despicată de amândouă părțile se aședă ast-fel pe pept, încât lasă să se vedă un fel de stofă, care ascunde sinul, când roșie, când albă, când de o coloră roșie foarte viue.

Pe fața arămie, dar cât se poate mai fină, buzele cele roșii formeză un contrast dintre cele mai plăcute și mai încântătoare.

Nasul este mic, foarte mic, ăr ochii sunt negrii și au o uitătură viuă în care se observă ceva copilăresc și nevinovat.

Coafura lor este arangiată cu mult gust și cu multă simplitate. Părul este lung și negru și împărțit în două printr'o cărare foarte bine alasă din creștetul capului și până la frunte, de unde apoi este adus înapoi, strins la cefă, legat c'o șuviță de stofă neagră sau albă și incolăcit în giurul capului ca un fel de diademă, nelăsând să se vedă decât cele două temple de păr, cari dau acestor june figuri o impresiune de demnitate modestă.

Pe cap poartă o pălărie foarte mare de foi de palmier, cu marginile lăsate în jos și împodobită cu bumbi de mătăse galbeni sau negrii cari atârnă de amândouă părțile. Aceste pălării sunt ținute cu mâna printr'un șnur de mătăsa care cade până la cingătoare.

Ele salută ridicându-și pălăria și lăsând să cadă la o parte pe umărul stâng. Adesea, ele umblă cu capul gol și cu pălăria atârnată de umăr.

Diarele din Petersburg au publicat acum de curenț date emanând dela magistrați și alte autorități, din cari reese că în nici o țară din lume femeia din popor nu este mai tiranizată și mai rău tratată de bărbatul ei decât în Ruși.

Etă o nouă probă a acestei stări de lucruri, care se detorește în parte progreselor ce beția face printre masa populației din Rusia.

Din cei 220 condamnați la transportațiune, cari au fost țilele acestea imbarcați la Odesa pe vasul Kostroma, se aflau 70 de femei, din cauza crușimei cu care ei le tratau.

Unde sunt cele mai multe femei? Cei mai mulți, întrebați fiind, ar răspunde de sigur, că în Turcia. Mare eroră inse, fiind că acolo bogatul are mai multe femei, dar adesea mulțimea, săracii, nu au mai nici una.

Cele mai multe femei, sau populația feminină se găsește în număr mai mare, în comparațiune cu populațiunea bărbătească, în micul principat din Germania Waldeck și anume 1,100 femei vin la 1000 bărbați.

Decă s'ar socoti numărul femeilor în Germania întregă, da aproape 1040 femei la 1000 bărbați.

Portugalia ca stat este cel mai avut în femei, de orecă are 1084 femei la 1000 de bărbați. Din contra, Grecia este țara cea mai puțin avută în femei; aci vin 1000 de bărbați la aproape 900 femei.

F.

B o n b ó n e .

O dămnă bătrână așteptă să i se facă operațiunea cataractei (perdea la ochi).

Mai nainte d'a începe operațiunea, ea cugetă că este pôte pentru cea din urmă oră că mai vede lumina, natura, copacii, cerul.

Această cugetare o mișcă foarte.

— Cel puțin, își dișe ea, să întrebuițăm bine cele din urmă priviri ale noastre!

Si chemând servitorea:

— Luisa!

— Dămnă?

— Adu-mi o oglindă.

*

O istorie din India.

Un indigen se presintă cu două din soțiile sale la un misionar pentru a se boteza.

— Este cu neputință, fiul meu, răspunde preotul; religiunea creștină oprește ca cine-va să aibă mai multe soții.

După opt zile, Indianul vine c'o singură soție.

— De astă dată, părinte, nu vei refuză d'a mă boteza. N'am decât o singură femeie; pe cea-l-altă am mâncat-o.

*

La Monaco.

O dămnă, deja în etate, dice unui tinăr, care se află lângă mēsa de ruletă:

— Te rog, domnul meu, fă bine și pune pentru mine un napoleon pe un număr.

— Dar, pe ce număr, dămnă? întrebă tinărul.

— Pe numărul etății măle, dișe dămnă, dându-și aerul de tinerică.

— Dar, dămnă, numerile nu merg de cât până la trei-șeci și șesē.

*

Un om blând și generos simte că cineva i bagă mâna în buzunarul vestei și voiesce să-i ia cēsornicul.

*

El oprește mâna pungășului suridând și dice c'un aer părintesc :

— Fii mai cuviincios, amicul meu ; decă te-ar vedé sergenții de oraș !

LITERATURĂ ȘI ARTE.

Șoiri literare. *Di V. A. Urechia* a fost însărcinat de cătră ministrul cultelor din România să facă cercetări în arhivele publice ale Parisului. — *Di Gr. H. Grandea* scrie o dramă, pe care o va presintă comitetului Teatrului Național din București în tîmna viitoare.

Dinu Millian, romanul dlui Const. Mille, apărut la București, a fost bine primit de cătră lumea bucureșcă, care nu prę ceteșce nimica afară de politică. 300 de esemplare în patru țile au fost cumpărate numai în București. 300! Cum am dice la Viena trei mii și la Paris trei-deci de mii! — scrie dl Gion în »Românul.« Etă ce mare deosebire între ceea ce se numeșce »succes« la București, la Viena sêu la Paris!

Documente istorice. Academia Română a însărcinat pe dl Nic. Densușianu să adune fântănele esterne ale istoriografiei române dinainte de 1576 și să redacteze acest material. Acum au apărut într'un volum fôrte de 700 pagine în 4°, aceste documente datorite în mare parte colecțiunei Vaticanului, publicată de Theiner. Seria documentelor începe cu scrisoarea Papei Inocențiu III către Ióniți, domnul Românilor și al Bulgarilor, în care el vesteșce, că a trimis la densus un legat apostolic spre a se informă despre intențiunile sale față cu biserica română și-l rogă să primescă pe legat cu totă onoarea (1199), și sferșeșce cu amănarea termenului pentru începerea cruciaterii asupra Turcilor, hotărîtă de papa Clemente VI (anul 1345.)

Di V. Maniu a publicat la București o broșură intitulată : »Convențiunea consulară cu Germania«, însoțită de aprecieri obiective, supuse judecătii publice. Broșura tipărită frumos se ocupă de o cestiune politică importantă, de care inse în colonele foii nōstre nu ne putem ocupă. O recomandăm atențiunii politicilor. Prețul nu e însemnat.

Cărți oprite. Ministerul reg. ung. de culte și instrucțiune publică a oprit întrebuițarea urmatōrelor cărți școlare : »Noțiuni de istoria Românilor« de Florentin și »Mapa Europei« de C. N. Rémniceanu.

Cărți aprobate. Ministerul r. u. de culte a aprobat cartea intitulată »Carte de cetere maghiară cu introducere în sintacsa limbei maghiare« pentru școlele secundare, preparandii și pentru privați, de dr. Ioan Crișan și Nicolae Putnok. Aceșta carte e menită drept manual în clasele III și IV gimnasiale și reale, fiind întocmită în conformitate cu prescrișele planului de învățămēt ministerial și ținēnd cont de impregiurările nōstre școlare, apoi în cursurile II și III dela preparandii.

Diaristic. *La Luptă* se numeșce un țiar nou care a apărut la Brăila.

TEATRU ȘI MUSICĂ.

Teatrul Național din Bucureșol încă nu ș-a închis porțile, căci beneficiile tot mai urmēză. Sēra cea mai plăcută a fost reaparința, pe scenă a simpaticului artist Iulian, care din cauza bōlei sale, totă erna n'a putut jucă, dar acuma s'a însănētoșat deplin. A debutat în opereta »Boccaccio« și a fost întimpinat cu aplause. Represințațiunea s'a dat în beneficiul dsale.

Un teatru nou la Bucureșol. Cetim în »Epoca :« Sala din stabilimentul Eforiei Spitalelor se va transformă în teatru sub numirea de »Teatrul Boulevardului.« Dēla 1 octombre până la finele lui decembre și de la finele carnavalului până la 15 aprilie se vor da spectacole de felul menționat aici, ēr în timpul carnavalului se vor da baluri mascate de doue ori pe sēptēmână, rezervându-se celelalte țile pentru baluri particulare și concerte. Teatrul se va inaugură la 1 Octombre viitor cu o trupă francesă compusă din artiști de prima ordine.

Carlotta Leria în Belgia. Se scrie din Paris, că dșōra Carlotta Leria a fost angagiată la Teatrul de la Monnaie din Bruxelles. Simpaticea artistă română va debută la întēiu septembrie viitor, când se redeschide stagiunea teatrului regal al Belgiei.

Statutele reunii române gr. or. de cântări și de musică din Varadia au fost provēdute de cătră ministerul reg. ung. de interne cu clausula de aprobare.

CE E NOU ?

Șoiri personale. *Maj. Sa regele* a dăruit din cutia sa privată 1000 fl. drept ajutor pentru nenorociții din comuna Ciugud, cari au fost hantuiți de incendiul din 1 Maiu a. c. — *Archidicele Albrecht* sosind duminică sēra la Oradea-mare, a petrecut aici până marți dimineța, inspectând trupele, apoi a plecat la Arad ; pe timpul petrecerii sale aici a dat și un prând, la care au luat parte, afară de innałții ofițieri, șefii autorităților, precum și reprezentantul capitulului gr. c. prepositul Teodor Kőváry. — *Pr. SȘa dl Ioan Szabó*, episcopul dieceșei Gherla, a dăruit și în anul acesta 300 fl. pentru edificarea bisericei gr. c. române din Deș. — *Rds. d. Ștefan Biltiu*, canonic gr. c. al dieceșei Gherla, în țiuva de Bunăvestire, ș-a serbat iubileul de 50 ani ai preoției sale ; cu acea ocașiune, în numele clerului, l'a bineventat Rds. d. canonic Demetriu Coroian. — *Di Gr. S. Tocilescu*, profesor la universitatea din București, arangiând țilele trecute mai multe petre din monumentul dela Adamklissi în grădina mușeului, ș-a scrinit piciorul. — *Di Eusebiu Cartice*, profesor de teologie în Gherla, a fost numit canonic la capitulul de acolo. — *Di Alesandru Hossu-Longin*, candidat de avocat de cătră universitatea din Cluș, la gradul de doctor în drept. — *Di Grigoriu Pop*, protopop și archidiacon în Bășeșci, în Sēlagiu, la 24 aprilie n. ș-a serbat iubileul de 50 ani ai preoției sale ; cu asta ocașiune comitele suprem i-a predat crucea de aur pentru merite și dșōra Maria Vașvari l'a salutat prin o poesie ocașională. — *Di Mihail Russu*, practicant de drepturi la judecătōria cercuală din Brașov, a fost numit vice-notar tot acolo.

Hymen. *Di dr. Aureliu Halic*, ales medic în comuna Pauliș, comitatul Arad, la 8 l. c. ș-a serbat fidanțarea în Budapeșta cu dna veduvă Natalia Roșescu n. Bogdan, fiica repositului Vincențiu Bogdan, fost deputat și avocat. — *Di Iuliu Mihali*, proprietar în Cămpu-lung, s'a logodit cu dșōra Vilma Șandor în Ciachi-Gărbău.

Iubileul dlui Baritiu. Încă anul trecut s'au implinit 50 de ani, de când ilustrul decan al presei române, dl George Baritiu a început să lucreze pe terenul activității publice. A spus-o acēșta ęnsuș dsa, când a anunțat sistarea țiarului seu »Observatoriul.« Atunci îndată s'a format la Sibiu un comitet pentru arangiarea festivitătii iubileului. Comitetul acesta a întreprins o colecță, și s'a adunat 2400 fl. Serbarea iubilăra s'a ținut în duminica trecută la Sibiu, pe când se află acolo intrunită și conferința alegătorilor români opoșionali. Publicul adunat în sala, în care

se ținea și conferința politică, în numele celor adunați luă cuvântul părintele dr. Vasile Lucaciu, preot gr. c. în Sisești, comitatul Sătmăr și salută pe iubitor în niște termeni călduroși și plini de elocință. În sfârșit i predete un album, în care s'a înscris numele contribuitorilor: un libel care conține rezultatul colectei, cu rugarea să publice cercetările sale istorice; și în sfârșit o penă de aur, dăruită de damele române din Budapesta. Ilustrul iubitor a respuns cu lacrimi în ochi și a promis, că și voința sa neclătită este să publice lucrările sale: dar cu condiția ca să nu mai aibă d'a face cu politica militantă. Apoi a urmat un banchet frumos, la care s'a pronunțat multe toasturi. Entuziasmul a fost mare.

Maj. Sa împărătoasa regina a părăsit băile Herculană în 13 a lunii lui Maiu st. n. pentru a reîntorče visita părechei regale române. Maj. Sa a plecat s'era la 7 ore cu tren separat dela Mehadia, a trecut pela Craiova, Pitești, Ploesci la Sinaia, unde a sosit dimineața. Spre întemplinare au sosit în Sinaia, afară de părechea regală română, o mulțime de membrii ai aristocrației înalte bucureștene. Regina Elisabeta va locui în vila «Peșului» situată în «valea-peșului», incunjurată de păduri și d'asupra căreia își ridică măiestroș v'êrful seu «Buceciul.» Petrecerea reginei va ține, după cum e plănuită, trei zile, ăr apoi se va reîntorče dela Sinaia cu un tren separat al Curții prin Predeal, Oradea-mare, și Buda-Pesta la Viena.

Regina României, cu ocasiunea ducerii la Mehadia, a compus două poesii, pe care le-a dăruit reginei Ungariei. Intr'o poesie M. S. cântă pe regina Ungariei și intr'alta cântă Mehadia. Regina Ungariei a mulțumit poetei regine și a îmbrățișat-o de mai multe ori. La plecare i-a oferit o coronă de flori culese din pădure cu ănsași mâna sa.

Conferința din Sibiu a partidei naționale române opoziționale, deschisă la 7 l. c., a ținut trei zile. S'a deschis de cătră dl George Barițiu, presidentul comitetului central. Apoi s'au presintat credenționalele și s'a constatat, că cu totul 69 de cercuri s'au represintat. Biuroul se constituie astfel: prim president dl George Barițiu, vice-presidenți dnii Vincențiu Babeș și dr. Ioan Rațiu; secretari dnii: dr. Aurel Isac, dr. Vasiliu Lucaciu, dr. Ioan Mihu și dr. N. Oncu. S'a ales apoi o comisiune de 30, care să vină cu propunerea în privința atitudinii partidei la viitoarele alegeri dietale. Comisiunea s'a compus din dnii: George Pop, Nicolau Cristea, Iuliu Coroian, Coriolan Bredicean, Dr. Aurel Murășan, Ioan Slavici, Dr. Cornel Diaconvici, Emanuil Ungurean, Simionăș, Nechita, N. F. Negruțiu, Alex. Micu, Patriciu Barbu, Simion Căluțiu, Voina, Macaveiu, Eugen Brote, Ios. Crișian, I. Papiu, Ionaș, Lica, Filip, P. Truța, Csato, Medan, Ghiță Pop, dr. G. Popa, Andreiu Cosma, I. Podóbă și Aug. Muntean. Acesta comisiune debătând cestiunea totă ziua următoare, luni prin graiul raportorului ei, dl Vincențiu Babeș a propus a susține și mai departe programa adoptată la 1881 și 1884 și a estinde pasivitatea și în părțile ungurene și bănățene exceptând cercurile unde interesele partidei cer admiterea de candidare. Totodată s'a hotărît ca motivele acestei hotăriri să se aducă la cunoșcința Coronei prin un memoriu presintat de o deputațiune. În sfârșit s'a compus comitetul central astfel: Vincențiu Babeș, George Barițiu, Eugen Brote, Iuliu Coroian, Vasile Lucaciu, Dr. Aurel Murășanu, Nicolae F. Negruțiu, Dr. Nicolae Oncu, George Popa, Dr. Ioan Rațiu, și Ioan Slavici.

Subscripție pentru Eminescu. Mai multe eleve și mai mulți elevi ai școlii de pictură din Iași, au constituit, dice «Noua Revistă», un comitet cu laudabilul scop a adună un fond, cu care să se inlesnescă

mijlocele de traiu distinsului poet și publicist, Mihail Eminescu. Pentru acest scop s'a și împărțit deja mai multe liste de subscripțiune, și nu ne îndoim, că admiratorii lui Eminescu, al căroră număr e foarte considerabil, se vor grăbi a-și inscrie numele pe aceste liste și a oferi în acelaș timp obolul lor. Cimitetul se compune din d-șorele Elena Varlam, Louise Veitzecker, Maria Mihăilescu, Corneliu S. Emilian și din d-nii Grigorie Scorpanu, Ioan Ciucă și Ștefan Thoma.

Gimnasiul din Belus, focularul cultural al Românilor din Biharia, se va mări în anul acesta cu o aripă nouă. Clădirea acesteia s'a și început cu cheltuiala demnului prelat al diecesei oradane, Pr. SS. Mihai Pavel, carele va ridică totodată și un internat pentru băeții săraci, ăr mai târziu va înființă și o școlă pentru fete. Zidirea se face de cătră arhitectul blășan, dl Mazuchi. Aripa cea nouă a gimnasiului, de cătră vale, are să fie gata la toamnă.

Serbarea unui regiment românesc. Regimentul de infanterie nr. 31 (Marele duce de Mecklenburg Strelitz) va serba în luna lui Maiu în tabăra din Bruck aniversarea luptei dela Aspern, unde bravii români au secerat victorii. Cu ocasiunea acestei serbări se va sfîinți stindardul cel nou al regimentului; principele de coronă, precum și principesa vor luă parte la serbare, fiind principesa totodată nașa stindardului. Regimentul se află acum în garnisonă la Viena, unde se bucură de mare vază și cele mai mari simpatii.

Conferință de preoți și învățatori. Preoții și învățatorii români gr. c. din protopopiatul Beclean au ținut conferință la 22 april în Mintiul-român, sub conducerea părintelui protopop Mihai Făgărășan, luând parte și câțiva ăspeți preoți și învățatori din giur. Invețatorul Dragan din localitate a ținut cu școlarii sei o prelegere practică despre »numărul 10« ăr inv'ețatorul Luca Blaga a făcut critica prelegerii. Dl Ioan Mureșan a cetit o disertație intitulată »Cum se va st'erni și nutri atențiunea în școlari.« După prând s'a ținut conferința preoților, în care dl Simeon Popa a cetit lucrarea sa »Influința religiunii creștine asupra desvoltării sociale și culturale a poporelor.« Viitorea conferință se va ține la 14 nov., în comuna Odorheiu, s'a ales disertant preotul Bulbuc și predicator dl Grig Pușcariu.

Reuniunea învățatorilor români gr. or. din despărțământul Avrig a ținut adunarea sa generală în 5 maiu st. n. în Avrig, sub conducerea presidentului Ioachim Băcillă, notar Ioan Cocos. Int'eu se țină paraștas pentru George Lazar, apoi învățatorii Ioan Jordache, Ioan Budac, Eremie Roman, Leon Vaș, Andrei Savu, Nicolae Bărbat, Procopiu Clonța și N. Dragoș ținură prelegeri teoretice și practice! **Reuniunea învățatorilor români gr. c. din giurul Gherlei** va ține adunarea sa generală de estimp în 7 și 8 junie n. în comuna Borșa, sub presidiul canonicului Mihail Șerban, secretar Ioan Hodorean.

Subreuniunea învățatorilor din despărțământul Mercurii ține adubarea sa în Mercuria la 13 și 14 maiu n.; cu care ocașiune inv'ețatorii Em. Beșu, G. Babeși Ilie Georgescu și G. Todoran cetiră disertațiuni și ținură prelegeri practice.

Focuri îngrozitoare. În săptămâna trecută au fost în ț'ără mai multe focuri grozave, cari au făcut pagube de milioane de florini. Nenorocirea cea mai mare s'a întemplat în orașul Eperieș, care a ars mai cu totul. Asemene foc mare a prefăcut în cenușe și 'n Careii-mari peste doue sute de case. În satul românesc Curtici delângă Arad a ars peste o sută de case. La Rusca lângă Caransebeș a ars la vr'o treizeci. La Ciugud lângă Alba-Julia focul a ținut 8 ore și a nimicit satul întreg, afară de biserică și vr'o șapte familii din apropierea bisericei. În comuna Mărgău au ars 34 case și 28 șure și alte clădiri.

Camera deputaților a hotărît ca membrii ei să dea diurna lor depe o Ți incendiaților din Eperies, Carei și Trăcău. Orașul Oradea a votat orașelor câte o sută de fl., Țr satului Curtici 50 fl.

Femeia cea mai grasă. Țiarele din Statele-Unite ne vorbesc despre așă numita femeia cea grasă, care a murit acum de curând. Dna Ema Markley, cunoscută supt pseudonimul de dna Victoria, a murit acum de curând la Filadelfia, în casa sa din Lombard street. La congresul femeilor grase din Țrna trecută, a fost proclamată oficial femeia cea mai grasă din America și din lumea întregă. Ea a primit asemenea premiul al doilea pentru frumusețe, căci această enormă ființă avea o față foarte plăcută. Până la etatea de 20 de ani, a avut talia subțire și delicată, dar dela această etate au început să se arȚe primele semne ale ingrășerii, și corpul ei a luat o desvoltare din ce în ce mai mare. Ea n'a încetat d'a se ingrășă din ce în ce mai mult până la mȚrte. Fiind espusă pentru prima Țră la Trenton în 1876, a călȚorit în urmă cu circuit Forepaugh, în urmă a făcut ornamentul unui muzeu din New-York, și în fine s'a retras din viața publică pentru a formă o pensiune de mateloți în casa chiar în care a murit. Ea a murit în urma unui accident intȚmplat acum doi ani. La acea epocă consimțise a-și părăsi meseria pentru a fi espusă la Filadelfia. Estrada pe care se află fotoliul seu se dărămă supt greutatea colosului, care își scrinti glesna de la un picior. ScrintȚla avȚ ca consecință o eresipelă la picior, și reul a fost înlăturat pentru moment Țră nu și vindecat. Ea a suferit în totdeuna de eresipelă la intervale mai mult seu mai puțin lungi. Cel din urmă atac, cel care a trebuit să aibă un sfȚrșit fatal, a început acum câte-va sȚptȚmani. Țră scris ca dna Victoria să nu mȚră în patul seu. Acum câte-va Țile, întorcȚndu-se în pat, căȚu jos. Mai mulți Țmeni viroși fură aduși pentru a o urcă în pat, dar tȚte sforțările lor fură zadarnice. Cu mare greutate putură s'o pue p'o saltea pe pardosȚlă. Aci și-a trecut cele din urmă Țile ale vieții sale. Greutatea esactă a mȚrtei Țră de 550 livre, de și pe afișe Țră pus 600 livre. Circonfereința brațelor Țră de 32 degete; aceea a taliei de 62 și jum. de degete; ea mȚsură 3 picioare 1 a 4 dintr'un deget între amȚndoi Țmerii, și 4 picioare între șolduri. Dna Markley, prevȚdȚnd că corpul seu are să fie furat după mȚrte-i de medici, esprimase dorința d'a fi arsă, dar voința sa din urmă n'a fost executată, din cauză, se șice, de miȚlȚce băneșci. RȚmășiȚele mortuare au fȚt puse într'un coșug.

Pălăria Bismarck. Modista, dȚmna Pitret din Londra, care are o sucursală și în Viena, a inventat un model nou de pălărie de dame, care după părerea ei, va avȚ cel mai mare succes. Voind a da invenȚiunii sale un nume de senzațiune, dȚmna Pitret trȚmise principelui Bismarck o petițiune, cerȚndu-i voia a da acestui model nou, pentru care va luă o patentă, numele de «Pălăria lui Bismarck». Secretarul principelui rȚspunse dȚmnei Pitret, că stăpănul seu se simte foarte măgulit, că petiȚionara îl crede încă destul de tȚnȚr ca să serve de naș al unei pălării de dame; că ar dori să primească o descrițiune a pălăriei sale, ca să judece, dȚcă se potriveșce și pentru dȚmne înaintate în vȚrstă, căci în acest cas ar rugă pe dȚmna Pitret a-i trimite un exemplar pentru principȚesa Bismarck.

Salon higienic.

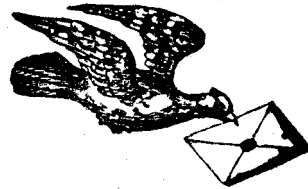
LȚc contra arsurilor. Se șice că cel mai bun miȚloc în contra arsurilor ar consistă în întrebuiința-

rea morcovului ras și pus pe rană. Se pare că morcovul produce o ușurare imediată și o vindecare răpede; cu tȚte acestea, dȚcă arsura este adâncă, este mai bine să se consulte un medic.

A pastră buohețul. Pentru a păstră mai mult timp, cu tȚtă veselie sa, un buchet de camelii, n'aveți de cât se topiți cȚră la o mică căldură, și după ce aprȚpe s'a recit, să băgați în ea cȚdele cameliiilor. — O altă rețetă: Luați un cartof, curăȚiți-l, faceți în el mai multe găuri, puneți-l într'un vas cu apă astfel ca apa să trecă peste el, și băgați în el cȚdele cameliiilor. Astfel puteți să păstrați cameliiile mai mult timp.

Asudarea picioarelor. Dr. Vueuse recomandă fricțiuni cu substractul de bismut în tȚte formele de hydrosă ale picioarelor. DȚcă nu diminueă totdeuna secrețiunea, cel puțin ia mirosul cel fetid ce ele ec-sală prin asudare.

Poșta Redacțiunii.

Macău. A sosit târȚiu pentru nr1 acesta. I-l vom începe în cel viitor.

Arad. Mulțămitele publice publicându-se în tȚte Țiarele române, este de prisos să le reti-părim și noi.

Paris. Nu mai aveți nimica pentru noi ?

Drei A. P. Sperăm că în curȚnd vom putȚ să ve trimitem unul.

Drei M. G. Indată-ce i vom putȚ face loc.

Drei E. L. Una seu dȚne.

Călindarul sȚptȚmănei.

Țiua sȚpt.	Călindarul vechiu	Călind nou
Duminea 5	a Samarineni Ev. dela Ioan c. 4, gl. 4, a invierii 7.	
Duminea 3	Țimoteiu	15 Sofia
Luni 4	Martira Pelagia	16 Ioan Nep.
MartȚi 5	Martira Irina	17 Ubaldu
Mercuri 6	Sântul Iob	18 Ericus
Joi 7	Mart. Acachie	19 (†) Inalt Dlui
Vineri 8	† Ioan Ev.	20 Bernhard
Sămbătă 9	Profetulu Isaia	21 Elida

Avi s!

Rugăm pe dnii abonați, cari încă nu ș-au plătit abonamentul, să binevȚscă a-l respunde, căci numai cu abonamente plățite regulat înainte putem să susținem foia și să facem îmbunȚătăȚiri.

Abonații din România pot să trimită abonamentul în bilete ipotecare și în marce poștale.

Favoruri pentru abonați. Abonații noștri își pot comandă la noi următoarele scrieri de Iosif Vulcan, cu preȚuri foarte reduse: «Ranele Națiunii,» roman în 3 tomuri, în loc de 3 fl. cu 1 fl.; «Novele,» tomul III, în loc de 1 fl. cu 50 cr.; «Mirésă pentru mirésă,» comedie în 3 acte, în loc de 1 fl. cu 25 cr.; «Lira mea» poesii noue, edițiune poporală, în loc de 1 fl. 60 cr.; «Dela sate» novele și schiȚe, în loc de 70 cr. cu 40 cr.; «De unde nu este rentȚrcere,» roman de Adrien Gabrielly, tradus de Tit Bud, în loc de 1 fl. cu 25 cr. TȚte aceste scrieri, 8 tomuri, comandate de odată, costă 2 fl.